

Příběh napsaný životem – pro oživení paměti z doby komunismu

Naše tři děti navštěvovaly základní školu v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století. Tedy v době po sovětské okupaci Československa. Když jsme chtěli, aby také navštěvovaly hodiny náboženství, museli jsme oba s manželem podepsat přihlášku a osobně ji donést řediteli školy, kde mě vždy čekal nepříjemný pohovor. Cestou do školy jsem se zastavila v kostele a prosila Ducha Svatého o pomoc.

„Paní, jste docela inteligentní žena, přece nevěříte, že existuje nějaký Bůh,“ začal pan – tedy soudruh ředitel. „Kosmonauti ve vesmíru ještě žádného Boha ani nebe nenašli!“ V té chvíli jsem si vzpomněla, že právě včera jsem četla dokonce v jednom českém časopise (100+1), že americký kosmonaut Glen, dříve než vstoupil do vesmírné lodi, zašel do kostela na mši a k přijímání. A když se šťastně vrátili, udělal totéž.

Soudruh ředitel se nedal a pokračoval: „Paní, když jsem obcházel třídy a ptal se dětí, které navštěvují náboženství, proč tam chodí, tak většinou odpovídaly, že si to přeje maminka nebo babička.“ Ani já jsem se nadala a navrhla soudruhu řediteli: „Víte, co? Půjdeme teď spolu znovu a zeptáme se dětí, zda chtějí zůstat ve škole nebo jít raději hned domů či na hřiště? Jsem si jistá, že už teď znám jejich odpovědi.“

„A paní, uvědomujete si, že svým dětem kazíte budoucí kariéru? Když teď chodí do náboženství, nebudou moci studovat, ani získat nějaké lepší zaměstnání?“ – útočil dále ředitel. Ale ani já jsem se nedala: „Víte, soudruhu, já budu raději, když náš syn bude třeba jen dělníkem, ale slušným člověkem, než nějakým inženýrem, který se bude za své rodiče stydět.“

Ředitel pochopil, že se mnou nic nespraví. A navíc se ještě rozkřikl na svého zástupce, který byl přítomen, a našemu rozhovoru se potěšeně uchichtával.

Když měl syn patnáct (bylo to krátce po pádu komunismu) a podávaly se přihlášky do škol a do učení, napsali jsme, že se bude učit řemeslu po tatínkovi – instalatér (Sanitář). Byli jsme však pozváni do školy, kde se nás opět v ředitelně a bohužel za přítomnosti ještě stále stejného soudruha ředitele ptali, proč nechceme dát syna dál do školy, když se tak dobře učí? Zdůvodnila jsem to: „Vždyť tento soudruh ředitel mi každý rok vyhrožoval, že naše děti nebudou moci studovat!“ On to samozřejmě popřel.

Dnes náš syn má vysokou školu, je dobrým manželem i otcem, angažuje se ve farnosti i v občanském životě. A hlavně zůstal slušným člověkem.

(matka z Ostravska)

Co se mohlo stát – vzpomínka starého muže na dětství

Po válce jsme bydleli v rodinném domku na konci vesnice, který si otec pronajal. Naskytla se mu totiž příležitost, zřídít si v této větší vesnici zubní praxi přímo na návsi. Otec sice pocházel z velmi chudých poměrů, ale vlastní pílí se nakonec vysněným zubařem stal. Domek byl obklopen velkou zahradou, takže jsme byli skoro jako na samotě.

Jednoho chladného zimního dne, krátce po večeři, jsme ještě všichni pobývali v kuchyni. Tu najednou v celém domě zhaslo světlo. Maminka hledala svíčku, tatínek si na chvíli u elektroměru posvítíl sirkou, ale všechny pojistky byly v pořádku. Šel se tedy podívat oknem z verandy, odkud bylo vidět na vesnici: celá byla ponořena do tmy.

Seděli jsme při svitu svíčky, když tu najednou se zvenčí ozvalo bouchání na plechovou branku. Ve tmě se rýsovaly obrysy postav dvou dosti vysokých mužů v dlouhých pláštích s čepicemi naraženými hodně do čela. Otec otevřel kuchyňské okno, a zeptal se, co si přejí. Jeden z mužů odpověděl docela omluvným hlasem, abychom prominuli, že tak pozdě obtěžují, ale že tu jsou na návštěvě a kamaráda začal bolet zub, a že od místních dostali tuto adresu. Tatínek byl znám svou ochotou každému pomoci, ale tentokrát zaváhal. Znovu se vyklonil z okna a řekl: „velmi rád bych vám pomohl, ale bohužel, sami vidíte, že nejde elektřina, a bez proudu vám pomoci nemohu. Ať si váš kamarád vezme tabletku od bolesti nebo skleničku něčeho ostřejšího a ráno se zastavte v mé ordinaci. Přeji vám, aby vás zub přestal bolet, a zítra na shledanou.“

Oba muži byli tou odpovědí zřetelně zaskočení. Chvilí ještě postávali u branky, tiše se mezi sebou radili, až nakonec odešli dolů směrem do vesnice. Tatínek mlčky zavřel okno a šli jsme všichni spát.

Druhý den byl jako každý jiný. My děti jsme šli do školy, tatínek do ordinace, kde se střídali po celý den pacienti. Ale ani jeden z těch dvou mužů se neukázal. Tatínek se cestou domů od sousedů dozvěděl, jaká že to návštěva zabouchala večer na naší branku. Jednalo se o dva ozbrojené zločince, kteří si vybírali bohatší vesnické občany a zvláště osaměle stojící jejich domy. Pod nějakou záminkou se nechali vpustit dovnitř, jeden hned vytáhl zbraň a držel v šachu celou rodinu a pod hrozbou zastřelení přinutil majitele k vydání cenných věcí a peněz. Když dostali, co chtěli, v tichosti zmizeli. Pokud

narazili na odpor, použili zbraně. Tak to dělali už po několik měsíců. Den po návštěvě u nás byli konečně dopadeni.

Rodiče byli tenkrát skutečně vyděšeni při pomyslení, co vše se mohlo stát a jakou tragédií to mohlo skončit. Z jakého důvodu v tu chvíli přestal jít elektrický proud, jsme se nikdy nedozvěděli. Jen si pamatuji, že tatínek tenkrát tiše pronesl: „Pán Bůh nás má opravdu rád, držel nad námi svou ochrannou ruku!“

Tehdy jsem poprvé ve svém životě prožil návštěvu Boha ve svém srdci.

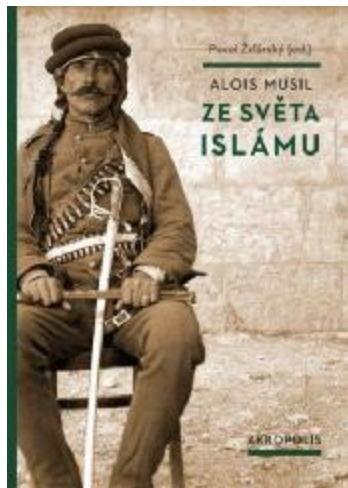
Aktuální téma: ISLÁM a ZÁPADNÍ SVĚT

Loni v r. 2015 vyšla poprvé kniha Patera Aloise MUSILA:

„Ze světa islámu“

Kdo je jejím autorem? Alois Musil (1868–1944), moravský rodák, sedlák, římskokatolický kněz, biblišta, arabista, cestovatel, spolunáčelník dvou beduínských kmenů, rakousko – uherský agent, český vlastenec, popularizátor Orientu a workoholik, abychom vyjmenovali jen ty stěžejní z jeho charakteristik. Musilova obdivuhodná bibliografie obsahuje zásadní odborná díla vydaná ve světových jazycích, ale také populárně naučné knihy určené pro širokou veřejnost a romány pro mládež. Ve své době tak Musil činil to, na co mnozí orientalisté dnes rezignují, když se tváří v tvář xenofobním náladám notné části naší veřejnosti vzdávají snah tuto veřejnost vzdělávat a uzavírají se do své odborné ulity.

Musilova kniha „Ze světa islámu“ – která vznikla už v roce 1941, avšak vychází až v r. 2015 poprvé – patří do kategorie spíše odborné, leč byla napsána velmi přístupným jazykem, aby byla plně srozumitelná i laickému čtenáři. Musil se v ní pokusil o souhrnný rozbor islámu jako náboženství i jako civilizačního okruhu v různých místech jeho rozšíření v průběhu dějin až do moderní doby.

Dvojitá podoba stejného člověka – P. Alois Musil

Vzhledem k velkému časovému úseku, který dělí sepsání díla od jeho vydání, leccos nutně zastaralo, místy se vyskytují faktické nepřesnosti (na většinu z nich upozorňuje editor v poznámkovém aparátu), přesto i současný čtenář v ní najde mnoho cenných informací, především těch, jež vycházejí z důvěrné znalosti arabského, zvláště beduínského prostředí. *Orient znal Musil nejen teoreticky z evropských knihoven, ale i bezprostředně z dlouholetých opakovaných pobytů "v terénu".*

Islám přitom chápal nikoliv jako protipól křesťanství, Západu či civilizace, ale jako svéráznou, orientální součást západní kultury a přinejmenším v jeho původní, arabské podobě jej považoval za velmi blízkého příbuzného křesťanství.

Musilův přístup k islámu může být pro neznalce překvapivý. Současná evropská veřejná debata o tomto náboženství

a jeho vyznavačích totiž až příliš často osciluje mezi xenofobií a apriorní protiislámskou zaujatostí na jedné straně a na straně druhé mezi morálním relativismem, úzkostlivou politickou korektností a tendencí *přehlížet u nezápdních kultur jejich stinné stránky*. Jen málokdo z orientalistů si dnes dovolí být tak přímočarý, jako byl Musil. Jeho kniha není strohým vědeckým pojednáním a na mnoha místech je autor dokonce velmi subjektivní. Pouští se rovněž do odvážných hodnocení, jichž se velká část dnešních odborníků ve snaze o vědeckou serióznost raději vystříhá.

Pravda je, že Musil měl v tomto ohledu oproti dnešním orientalistům mnohem snazší pozici, neboť se nemusel ohlížet na to, koho svými komentáři může urazit či popudit. Pro většinu lidí u nás byl muslimský svět totiž stále ještě jen tajuplně exotickým prostředím tak trochu v duchu pohádek *„Tisíce a jedné noci“* a navíc oblastí bezpečně vzdálenou. Mezinárodní terorismus džihádistických uskupení byl věcí neznámou a evropské státy neřešily otázku integrace početných muslimských menšin.

Musil dovedl pozoruhodným způsobem projevit respekt k odlišnému náboženství, zároveň ovšem vycházel z vlastních křesťanských kořenů a v některých momentech byl vůči islámu a muslimům *i velmi kritický*. Právě vědomí vlastní ideové ukotvenosti v křesťanství mu umožnilo navázat s islámem duchovní dialog, nechat se jím inspirovat, hledat společné rysy, aniž by se přitom jakkoliv vzdával kritického úsudku. V tom se velmi lišil od převážné části dnešních kritiků islámu, u nichž je protiislámský odpor a okázalý boj za velmi vágně definované "naše hodnoty" často pouze zástěrkou vlastního pocitu vykořeněnosti.

Musilovy názory občas působí až vizionářsky. Kupříkladu když autor *tvrdě kritizuje vnučování západního pojetí uspořádání společnosti muslimům* a zdůrazňuje, že si muslimové musí pro sebe najít odpovídající společensko-politický systém *sami*, bez vnějšího vměšování. Aktuální politická situace na Blízkém východě mu v tom dává plně za pravdu.

Pro nejednoho "bílého muže toužícího zachraňovat tmavé ženy před tmavými muži" bude jistě působit jako červený hadr Musilovo tvrzení, že *"muslimka žije svým vlastním životem, který je mnohdy spokojenější a šťastnější než nejsvobodnější Evropanky"*. Naopak jeho nekompromisní odsudek egyptských náboženských představitelů, kteří považovali za samozřejmé, že smějí napadat křesťanské náboženství, vytyká: *„ale dotknout se islámu je naprosto zakázáno“*, to se mnohým dnešním zastáncům muslimů líbit nebude!. Na jednom místě tedy Musil vyzdvihuje historickou toleranci islámu vůči křesťanům a vzápětí tvrdě odsuzuje ignorantství muslimů ve vztahu ke křesťanské víře. V dnešní vyhrcované atmosféře kolem islámu je dobře, že Musilova kniha "Ze světa islámu" vychází právě nyní. Laickou veřejnost, zaplavenou obrovským množstvím často povrchních informací, může pomoci přesvědčit, že hluboká teoretická i praktická znalost i nadále zůstává zcela základním předpokladem kompetentního úsudku. Pro odborníky na slovo vzaté zase může být Musilův přístup inspirující jako příklad, že je možné, bez ohledu na momentální většinové názory a sentimenty veřejnosti, zaujmout silné, a třeba i osobní stanovisko, aniž by se nutně museli zpronevěřit zásadám vědecké korektnosti.

(Autor komentáře: Jan KONDRYS)

KANADA a MUSLIMOVÉ

V roce 2014 se muslimští rodiče dožadovali, aby se ve škole na jednom předměstí Montrealu nepodávalo ve školních jídelnách vepřové maso. Starosta předměstí Dorval to odmítl a nechal rodičům rozeslat dopis s tímto textem:

„Muslimové musí pochopit, že **oni** se musí přizpůsobit Kanadě a Quebecu, jejím zvykům, tradicím, způsobu života...

Přece oni se rozhodli do Kanady přistěhovat. Musí také pochopit, že je třeba, aby se oni začlenili do naší společnosti a naučili se zde žít. Musí pochopit, že to záleží na nich, aby oni změnili svůj životní styl, nikoliv Kanadčané, kteří je zde velkoryse přivítali.

Musí pochopit, že Kanadčané nejsou rasisté ani xenofobní. Před příchodem Muslimů přijali už mnoho jiných imigrantů. (Zatímco naopak tomu tak není: muslimské státy nemuslimské přistěhovalce nepřijímají.) I když Kanada přistěhovalce vítá, nejsou Kanadčané vzdáni své identity, své kultury. Muslimové musí pochopit, že v Kanadě máme židovsko-křesťanské. Vánoční stromky, kostely a křesťanské slavnosti. Náboženství však musí zůstat v soukromé sféře. Městský úřad v Dovalu má právo odmítnout jakékoliv ústupky, které požaduje islám a jejich právo šaría.

Pro Muslimy, kteří nesouhlasí s tímto postojem a necítí se zde v Kanadě dobře, existuje na světě 57 nádherných muslimských zemí, většinou s malou hustotou obyvatelstva, které je mohou přijmout s otevřenou náručí, v souladu s právem šaría.

Milí Muslimové, jestliže jste opustili svou zemi a odjeli do Kanady a ne do jiné muslimské země, je to zřejmě proto, že jste považovali život v Kanadě za lepší, než ve vašich zemích. Zeptejte se jednou provždy sami sebe: „Proč je lepší žít v Kanadě než v zemích, ze kterých jste přišli?“

Ale školní jídelna i s vepřovým zůstane!

Kanada (Quebec), Montreal-Dorval, listopad 2014

VTEŘINA – most mezi přítomností a věčností

Chce-li se dozvědět, jakou cenu má jeden rok, zeptej se studenta, který nezvládl zkoušku...

Chceš-li se dozvědět, jakou cenu má jeden měsíc, zeptej se matky, která přivedla dítě na svět příliš brzy...

chceš-li se dozvědět, jakou cenu mám jeden týden, zeptej se vydavatele týdeníku...

Chceš-li se dozvědět, jakou cenu má jedna hodina, zeptej se snoubenců, kteří se nemohou dočkat další schůzky...

Chceš-li se dozvědět, jakou cenu má jedna minuta, zeptej se toho, komu ujel vlak, autobus či uletělo letadlo...

Chceš-li se dozvědět, jakou cenu má jedna vteřina, zeptej se toho, kdo přišel o někoho blízkého při autonehodě...

Chceš-li se dozvědět, jakou cenu má jedna milisekunda, zeptej se toho, kdo vyhrál stříbrnou medaili na olympiádě...

ČAS NA NIKOHO NEČEKÁ...

Popadni každou chvíli, kterou Ti Bůh ještě nabízí, a nepusť ji – bude pro tebe velmi cenná. A pokud ji budeš sdílet s tím, kdo žije vedle tebe, budou ty chvíle ještě vzácnější...

PRIMIČNÍ MŠE SVATÁ – první mše „našeho“ novokněze Jirky ZEMANA v jeho rodné farnosti, PRAHA - Smíchov

P. Jiří Zeman byl vysvěcen na kněze 25. června 2016 v katedrále sv. Víta v Praze. Od srpna t.r. začal působit jako kaplan ve farnosti Praha – Stodůlky.

K nám do Švýcarska přijede o víkendu **24. – 25. září 2016**, aby se nám představil v novém celoživotním poslání jako Kristův kněz a služebník jeho církve.

Mše svatě bude sloužit na těchto místech: **Winterthur** (sobota 24. září v **18.15** hod. – Kaple P. Marie u kostela St. Ulrich, Rosenberg), **Luzern** (neděle 25. září v **10.00** hod. – Krypta kostela St. Karli) a **Zürich** (neděle 25. září v **19.00** hod. – Krypta kostela Herz-Jesu Wiedikon). Po každé mši svatě bude udělovat i své **novokněžské požehnání**.

V Luzernu (v Bäckerei proti kostelu) a Zürichu (ve farním klubu) bude pak ještě přátelské posezení.

Novokněz Jirka Zeman **upřímně děkuje** všem našim krajanům ve Švýcarsku za Vaši duchovní i hmotnou podporu, kterou jste mu věnovali během jeho sedmileté přípravy na kněžskou službu!

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (*přátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *poslední neděli* v měsíci!)
Winterthur: každou sobotu v **18.15** hod. v kapli Panny Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (*přátelské posezení* u kafe po mši svaté každou *druhou sobotu* v měsíci!)
Aarau: každou **1. a 3. neděli** v měsíci v **10.00** h. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
Luzern: každou **4. neděli** v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93 (V Aarau i Luzernu po mši svaté *přátelské posezení* u kafe)

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.00** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“. (Začínáme **01.09.2016** a končí **22.12.2016**; **NENÍ 3.11.!!!**)

První pátek v měsíci: slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich

Slovenské mše sv.: v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Basileji:** každou **2. a 4. neděli** v měsíci v **17.30** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2. a 4. sobotu** v měsíci v **17.30** hod. v kryptě kostela Dreifaltigkeit na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1. a 3. neděli** v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, Rue Virg.-Malnati 3, **Meyrin**
v **Lausanne:** každou **1. a 3. neděli** v měsíci v **10.00** hod. v Chapelle du Servan, Chemin E.-Grasset 12

Aktuální informace Čes. i Slov. misie najdete také na www.slovaci.ch a pouze Slov. misie na www.skmisia.ch !

MIMOŘÁDNÁ OZNÁMENÍ

WINTERTHUR: Letošní „*Oasenfest*“ – setkání všech národnostních skupin, které konají své pravidelné bohoslužby v kostele St. Ulrich-Rosenberg se koná v neděli 11. září 2016. Společná mše sv. začíná v **10.30** h., následuje pohoštění z národních specialit, hry pro děti a od 14.00 h. „*Sponsorenlauf*“. Výtěžek celé akce bude letos věnován na podporu dětského domova na Balkáně, který vedou řeholní sestry z Chorvatska.

V **sobotu 10.9.** se proto česká mše **NEKONÁ!** Během podzimu je zrušena ještě mše sv. v sobotu **15.10.** a **05.11.!!!**

SETKÁNÍ KRAJANŮ v ŘÍMĚ: První dvě fáze rozsáhlé generální renovace celého objektu poutního domu Velehrad v Římě jsou díky Bohu hotové (budova „A“ – hlavní budova, budova „B“ – s kuchyní, jídelnou, několika pokoji a celým hospodářským zázemím). Licenci od města Říma k provozování ubytování i kuchyně jsme dostali.

Valná hromada členů Českého náboženského střediska se koná letos v týdnu od **10. do 15.října 2016**. Pokud by měl někdo z krajanů zájem o pobyt v Římě v tomto termínu (bude to zároveň i pouť k Roku milosrdenství), může se ještě přihlásit přímo v Římě: **Tel: 0039/06/636256**, nebo e-mail adrese: velehrad.roma@gmail.com. Podrobné informace i o cenách a stravování na zcela nových „Webseite“: www.velehrad.net
Kdo by měl zájem, může přijet do Říma už v sobotu 8.10., poslední den odjezdu je sobota 15. října. Jednací den

Valné hromady je v úterý 11.10. Ve středu společná audience se Svatým Otcem, ve čtvrtek bývá společný výlet do okolí Říma – zakončený setkáním u dobrého vína ve Frascati, pátek a sobota osobní program.

ZÜRICH: DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – setkání všech národnostních skupin, které slaví své bohoslužby ve farnosti Herz-Jesu Wiedikon (Poláci, Češi a Slováci, Tamilové a Indové), se koná v neděli **30. října 2016**. Společná mše svatá začíná v **11.00** h., po ní následuje pohoštění a kulturní program v prostorách farního centra Johanneum. Vystoupí i náš krajanový soubor lidových písní a tanců „*FOLKLOR 75*“. **Večerní česká mše tento den se již NEKONÁ!**

PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – každý rok v měsíci listopadu vzpomínáme na naše zemřelé. Také v rámci České misie budeme na naše zemřelé pamatovat při mších svatých na všech místech, kde se konají pravidelné bohoslužby.

LUZERN: DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – setkání všech národnostních skupin, které slaví své bohoslužby ve farnosti St. Karl (místní farníci, Poláci, Chorvati, Češi a Slováci, Filipínci, ortodoxní z Eritrie), se koná v neděli **27. listopadu 2016**. Společná mše svatá začíná v **11.00** h., po ní následuje aperó. **Žádné jiné mše se ten den NEKONAJÍ!**

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 -241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich, T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch